

Libria
Madeleine Davidsohn

Respect pentru oameni și cărți

Autobuzul de Noapte

proză scurtă

IDDEA
EUROPEANĂ

MADELEINE DAVIDSOHN

Autobuzul de noapte

CUPRINS

Autobuzul de noapte	5
Binecuvântarea	18
Casa cu fantome	32
Casetă de argint	45
O zi minunată.....	87
Ultimul rendez-vous	95
Feerie nocturnă	103
Femeia în negru	110
Apartamentul de la nr. 13	148
Moștenitorul	159
Inimi de porțelan.....	187
Întâlnirea de la ora șase	191
La miezul nopții, dragoste	211
Un mesaj în noapte	232
Dragonul.....	252
Dincolo de timp	262
Carnavalul hologramelor.....	267
Povestea piciorului de lemn.....	280
Poem pentru o stea	292
Reizel	296

AUTOBUZUL DE NOAPTE

Ușile batante ale barului s-au legănat multă vreme după ce Claudia, furioasă, le-a împins cu un gest brusc și a părăsit localul... Nu era prima oară când se certa cu Alex, dar asemenea vorbe grele nu-și amintea să-și fi aruncat vreodată unul celuilalt. Și, când te gândești că peste două luni este programată nunta.

Ar mai fi oare timp să se răzgândească?

Băuse toată seara mai mult de necez decât de plăcere. Într-un gest repezit a golit paharul și-a ieșit fără să-și întoarcă privirea.

– „La dracu!”, a strigat cu voce tare, deși nu era nimeni s-o audă și a strivit sub tocul pantofului țigara pe care tocmai o aprinsese. „La dracu!”

Strada era pustie. Câte o mașină trecea în viteză când și când sfâșiind liniștea nopții. Dintr-odată un zgomot de pași s-a auzit clar chiar în spatele ei. Speriată, Claudia a grăbit mersul. Acum, aproape alerga, dar pașii se apropiau din ce în ce mai mult. Inima îi bătea nebună, teama o strângea de gât.

Cu acel curaj pe care ți-l dă numai frica, fata s-a oprit în mijlocul drumului și s-a întors brusc. Surprins, omul s-a oprit și el. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu alură de sportiv. Trăsăturile feței i se distingeau cu greu în lumina palidă, însă pentru Claudia avea prea puțină importanță cum arăta omul. Încercând să-și stăpânească tremurul vocii, i s-a adresat cu îndrăzneală:

– Domnule! nu știu ce dorești de la mine, dar țin să te avertizez. Dacă intenționezi să mă jefuiești, abia de am în buzunar câteva monede. Dacă vrei să mă violezi... am să mușc, am să zgârii și am să urlu ca o fiară turbată. Ești liber să alegi.

Bărbatul o așteptă să-și termine tirada.

– Draga mea, sunt eu, Theodor. Nu se poate să nu mă recunoști.

Claudia l-a privit nedumerită, dar până să înțeleagă ce-i spune, o mașină ivită de niciunde pe trotuar, chiar lângă ei, luă pe capotă într-o secundă trupul bărbatului, în timp ce pe fată o proiectă cu putere în peretele unei clădiri apropiate. Apoi, fără să încetinească, bolidul își continuă vertiginos cursa.

Întinzând mâna în mod instinctiv pentru a-și amortiza căderea, Claudia se rezemă de zid, încercă să-și regăsească ritmul respirației. Se străduia să se ridice în picioare, dar ele refuzau s-o asculte.

Nu conștientiză accidentul, nici lovitura pe care o primise. Căzu ca un bolovan, pierzându-și cunoștința.

S-a trezit buimacă abia când mijeau zorile. Sleită de puteri se ridică sprijinindu-se de perete. Privi în jur încercând să realizeze unde se găsește. Geanta zăcea la picioarele ei cu obiectele împrăștiate pe jos. Printre ele, o cheie. Parcă n-ar fi fost a ei. De obicei le ținea pe toate înșirate pe un inel, să nu le rățăcească. Dar nu și pe aceasta. Era o cheie cu totul și cu totul ieșită din comun, strălucitoare de parcă era luminată dinăuntru, imposibil să o rățăcești printre celelalte lucruri din poșetă. Claudia o luă în mână, o cercetă cu luare-aminte. Ce căuta acolo? S-o fi desprins în cădere de pe inel? De fapt, îi amintea vag de ceva cunoscut, dar în starea în care se afla, imposibil să-și amintească. Bănuitoare, totuși îi dădu drumul în poșetă. Logica spunea că de vreme ce se află acolo, îi aparține.

Corpul o durea de parcă ar fi fost bătută. Mâinile, picioarele, dar mai ales capul. Era slăbită, amețea în înnegura privirea.

Un autobuz complet gol, pornit în prima lui cursă în acea dimineață se opri în stație. Pe fundal literele străluceau ca focul „AUTOBUZ DE NOAPTE”. Claudia a urcat fără șovăială. Așezată pe scaunul din spatele cabinei șoferului, încerca să se dezmeticească. Dar memoria revenea cu încetinitorul, frânturi, slide-uri, fără continuitate.

Barul, cearta... sticla de tărie pe jumătate golită.

Deci asta era. S-a îmbătat.

Ceva mai liniștită, fata a hotărât să coboare la prima stație. Mersul pe jos îi va face bine, s-a gândit ea.

Ziua era strălucitoare, soarele generos. Cețurile dimineții se ridicau ca niște voaluri dantelate. Un peisaj bucolic, liniștitor.

A coborât sub reclama unor teniși uriași ce acopereau întreg peretele de plexiglas al stației. Strada îi părea necunoscută. Blocurile, beton și sticlă, erau separate de spații verzi înguste cât să le treci cu piciorul. Un câine începu să latre din balconul unui apartament, iar o pisică o zbughi speriată printre tufele de bugonvilie și iasomie care înconjurau blocul, în momentul când ea trecu prin apropiere. Claudia înainta fără grabă. Ajunsă în capăt, coti într-o stradă alăturată. Acolo, o senzație ciudată o opri în loc. Parcă mai văzuse locul acela. Mai fusese aici cândva... cu cineva... Mai fusese aici, dar gândurile nu se concretizau și nu reușea de fel să-și amintească.

O femeie trecu cu găleata de gunoi plină cu resturi menajere. Auzise bine zgomotul tocurilor ei și o neliște ciudată i se strecură în suflet.

Femeia o privi la rândul ei, mirată de ora prea matinală pentru plimbare, dar își văzu de treabă și dispăru în cușeta cu tomberoane.

Numai când gospodina, cu căldarea goală, de astă dată a depășit-o în sens invers și zgomotul tocurilor ei s-a repetat, Claudia a simțit că spaima o paralizează.

Acum își amintea zgomotul, pașii aceia răsunând în noapte, pașii lui...

Ar fi vrut să țipe, însă niciun sunet nu ieși din gura fetei. Țipătul rămase mut, prins ca într-o capcană și pentru a doua oară, Claudia își pierdu cunoștința.

Se trezi la spital, într-o stare de buimăceală totală, dar imediat durerile o readuseră la realitate. Salo-nul alb, tubul de perfuzie și aparatele medicale care licăreau cu ochii lor roșii și verzi în penumbra camerei nu-i lăsară nicio urmă de îndoială. Era la spital, de fapt cel mai sigur loc pentru starea în care se găsea.

O soră tânără, sprintenă și surâzătoare intră în salon zâmbindu-i încurajator:

– Oh! În sfârșit ți-ai revenit. De două zile ne străduim să te aducem în simțiri.

Noroc de actele pe care le aveai în poșetă și de logodnicul dumitale, care a venit să te viziteze. Altfel nici că am fi știut cu cine avem onoarea. De fapt nici el nu ne-a dat prea multe lămuriri, dar ți-a lăsat o scrisoare. O aduc imediat. Și o să-l anunț pe doctor că te-ai trezit.

Ai avut mult noroc, domnișoară, că ai ieșit cu bine din acest accident, dar și pentru că logodnicul dumitale e un om de treabă. Te iubește. Trebuia să-l vezi cât de înspăimântat a fost când a ajuns aici, la noi. Numai cu greu l-a liniștit medicul că nu e grav, și, în câteva zile, o să poți părăsi spitalul.

Claudia o privea pe tânăra soră atât de vorbăreață și, datorită cuvintelor ei încurajatoare, a simțit că tensiunea începe să-i slăbească.

Anunțat de soră, doctorul a intrat imediat în salon. Era un bărbat de vârstă mijlocie, lat în umeri, oacheș, cu fața alungită din pricina cheliei care-i dezvelea fruntea.

După ce a convins-o că șocul suferit este cu siguranță motivul pierderii memoriei, doctorul a decis să-i administreze un somnifer.

– Odihna îți va face bine, a asigurat-o el. Va diminua tensiunea. Amnezia e o stare temporară, crede-mă. Vei vedea cum lucrurile se limpezesc dacă le dai răgazul necesar. Ai să-ți amintești totul, poate chiar situații pe care le-ai fi dorit uitate, a zâmbit ștrengărește.

Visa. Ori poate nu?

Era pe stradă. Pe strada ei, dar alta... și, în mod bizar, strada nu semăna cu cea pe care o cunoștea. Totuși... era strada ei. Iată castanul spintecat de fulger, despre care i-a povestit bunica, cum s-a aprins ca o torță în timpul ploii celei mari, de-au zis oamenii că e potopul lui Noe. De atunci a rămas copacul cu lemnul ars, dar frunzișul îi renăștea în fiecare an. Numai fructe n-a mai dat niciodată. Ei și? Erau destui alți castani pe alea lor. La începutul fiecărei toamne, Claudia își umplea buzunarele uniformei, când venea de la școală. Desigur, asta era strada ei și...

S-a trezit brusc din somn, cu senzația că cineva o urmărește, că se apropie din ce în ce mai mult, până ce zgomotul acelor pași îi asurzi timpanele.

Sora se apropie de patul ei și puse o farfurie cu mâncare pe noptieră.

– Bine că te-ai trezit. O supă caldă o să-ți prindă bine.

La spitalul nostru, bucătarul e excelent. A luat și un premiu la un concurs de bucătari-șef.

Claudia o asculta absentă, încă obsedată de vis.

Scrisoarea lui Alex era tot acolo, nedesfăcută. Bănuia ce i-ar fi putut scrie. Știa că se scuză pentru cearța lor, pentru cuvintele aruncate la mânie... Poate se roagă de iertare și face promisiuni ori jurăminte.

Dar Claudia nu era împăcată. Alex ar fi trebuit să fie lângă ea. Acolo era locul lui, de viitor soț. Atunci nu s-ar fi întâmplat nimic. Atunci n-ar mai fi fost singură în noapte și nu s-ar găsi acum în această situație.

Bău supa care, într-adevăr, era foarte gustoasă, ori ea, foarte flămândă și pentru prima oară se uită cu atenție în jur.

Salonul în care se afla era o cameră mare, confortabilă, cu ferestre înalte, cuprinzând aproape întreg peretele. Soarele stătea să apună. Luminile orașului se aprindeau pe rând. În scurtă vreme, cerul se întu-necă înghițind culorile asfințitului.

Doctorul, altul decât cel de dimineață, se opri lângă patul Claudiei.